D·N
12/8 1948

Regleringssystemet i siffror

Socialisering, planhushållning eller reglering, allt detta innebär i praktiken att den produktiva verksamheten övervakas och dirigeras av byråkratin. Den enskilde medborgaren, som i mer högtidliga sammanhang förklaras ha makten i staten, blir i verkligheten en i detalj kontrollerad varelse — insnärjd i ett system av ansökningar, föreskrifter och straffpåföljder. Att uppvakta kommissioner och tjänstemän blir en av näringslikarens viktigaste uppgifter; själva det produktiva arbetet tenderar att bli bisak.

Tag byggnadsverksamheten. Bestämmelserna härom — ständigt mera invecklade och detaljrika — upptar tillsammans 200.000 ord, en bok på borträt 1.000 sidor. Hur barocka konsekvenserna blir framgår av att det flera gånger varit på tal att samla lagar och förordningar om husbygge i ett kompendium, men att tanken uppgivits som hopplös. Omkring 25 skilda utredningsorgan arbetar med byggnadsfrågor. Lika många centrala statliga myndigheter har att handlägga dylika ärenden; häftigt kommer lokala organ, i varje större stad uppgående till ett trettital. Över 40 statliga och kommunala instanser träder normalt i verksamhet då ett byggnadsärende skall behandlas, även om det är fråga blott om en egnahemsvilla. Mer än 100 olika tjänstemän har att syssla med ett sådant ärende, och ofta beräknas dess avgörande ta årstal i anspråk. Till jämförelse må nämnas att ett hyreshus om fyrtio lägenheter bygges på 8 månader av 27 man.

Ett par konkreta exempel. För att få tillstånd till byggande av ett ordinärt hyreshus i Malmö måste 48 tryckta blanketter ifyllas, vartill kom 20 intyg och skrivelser till skilda myndigheter, sammanlagt 68 handlingar. För ett vanligt egnahemsbygge i Stockholm, en trerumsvilla med statligt ekonomiskt stöd av en typ som tidigare byggts i hundratals exemplar, krävdes ett fyrtital olika blanketter, intyg och skrivelser. I sådana fall vinnes ett avgörande på 6 månader eller ett år, medan byggnadstiden är omkring 4 månader.

1:a upplagan SLUT
2:a upplagan i press

Margarete Buber
FÅNGE HOS HITLER OCH STALIN

"Bubers bok kompletterar Kravtjenko. Den behärskade sakligheten är hennes märke och ger hennes berättelse dess patos."
Emil Jacobsson i G.H.T.

"Det är av stor betydelse att nordisk publik genom offentliggörandet av denna bok får möjlighet att göra jämförelse mellan de tyska och ryska koncentrationslägren."
Arnulf Overland.

En saklig ögonvittnesskildring utan överdrifter.

12:50, inb. 16:50
NATUR och KULTUR

Regleringssystemet i siffror

På en rad områden är situationen densamma. Tidskriften Ekonomisk revy meddelar att i affärsbankerna en halv miljon arbetstimmar årligen måste anslås till arbetsuppgifter för statens räkning och i anledning av offentlig myndighets beslut. Det mesta av detta arbete har uppkommit till följd av valuta- och importregleringarna. I början av juli i år hade 180 cirkulär utfärdats enbart om handläggningen av valutaärenden, och vid denna tidpunkt gällde 87 av dessa cirkulär på sammanlagt 500 sidor; de redan upphävda föreskrifterna uppgår till 1.000 sidor. Enbart en bank i Stockholm har arkiverat 400.000 valutaanmälningar (40 hyllmeter, vikt 4,5 ton).

De utredningar som Kooperativa förbundet verkställt rörande regleringarnas betydelse för kooperationens arbete belyser från ur en annan synvinkel. De gällande ransoneringarna beräknas kosta Konsumtionsföreningen Stockholm 2,5 miljoner kronor om året på en livsmedelsförsäljning av 158 miljoner kronor. Kooperativa förbundets tidskrift Vi antar att regleringsmaskineriet kostar det svenska folket minst en miljard kronor årligen. Det är mer än dubbelt så mycket som går till de allmänna barnbidragen, avsevärt mer än vi ger ut till försvaret eller till folkpensionering — lika mycket som den till Ryssland utlovade krediten.

Med genomförd socialisering eller planhushållning måste detta maskineri ofantligt utökas. Rätt att byta yrke eller att flytta från ett företag till ett annat måste då beviljas av myndigheterna — hur skulle eljest de fastställda planerna kunna förverkligas? Undersåtarna blir helt beroende av de överordnade tjänstemännens gunst eller ovilja. Det ruvarande regleringsmaskineriet gör en för smak av vad detta statssläveri skulle betyda. Det bör avskräcka oss från att fortsätta på vägen.

Myrdal 1945 – Erlander 1948

Det har blivit så tyst om socialiseringen på socialdemokratiskt håll. Partiets valmanifest vägar ej ens snudda vid dylika tankar, och partiordföranden framför dem i ordalag av ett tvetydigt slag, säkerligen i avsikt att få möjlighet att före valet kunna avvisa varje påstående om socialiseringsvänlighet och att efter valet kunna starta socialiseringsaktioner under åberopande av att man gått till val bl. a. på socialiseringsfrågan.

Då var det kväckare tag för tre år sedan. Det började visserligen en aning försiktigt med att Morgon-Tidningen den 4 juli 1945 innehöll uppgiften att socialdemokraterna inte var "dogmatiska anhängare till socialisering". Men redan de allra sista dagarna i samma månad blomstrade socialiseringsivern för fullt. Den 28 juli förklarade Morgon-Tidningen under rubriken "Folken vill socialism" med utgångspunkt från det engelska parlamentsvalet att när folket valt en socialdemokratisk regering, så vill det socialism. Och hr Wigforss utropade: "Vi går mot ett nytt, socialistiskt samhälle!", vari hr Myrdal instämde genom att proklamera den socialistiska skördetiden.

I början av oktober samma år upprättade hr Myrdal i ett diskussionsmöte med Set Persson, Hr Myrdal gick därvid så långt att han antydde att socialpolitikens tid nu var förbi; socialpolitiken borde ersättas med socialisering. På följande sätt uppfattade Morgon-Tidningen — så lyhörd för varje statsrådsord — hr Myrdals utläggningar: "Nu gäller det att ta upp socialistisk politik genom att ta upp de produktionsekonomiska problemen." Detta skulle ske i motsats till "fördelningsreformer av gammalt liberalt märke".

Att sådana tongångar nu har slutat ljuda beror inte på någon sinnesändring hos de socialdemokratiska ledarna. Tvärtom har Per Albin Hanssons frånfälle inneburit att den dogmatiskt socialistiska falangen under hr Wigforss ledning stärkt sin maktställning. Tystnaden beror på det hårda motstånd från folkets breda lager som socialiseringstanken rönt.

Man har övergått till den av de danska socialdemokraterna förordade taktiken att söka smyga på folket den socialiseringen det inte vill ha — som beredet nederlag när den framförs öppet i val. Man söker bortförklara de stolta tonfallen och yviga åtbörderna från 1945. Med socialistisk skördetid säges hr Myrdal ha avsett socials reformer. De ovan citerade orden från oktober 1945 omintetgör varje sådant försök att bortförklara.

Morgon-Tidningen älskar att återge några rader i socialdemokraternas och kommunisternas gemensamma efterkrigsprogram. Enligt dessa rader skall statsingripande företas endast på områden där den enskilda företagsamheten inte visar sig fylla måttet. Hur dessa rader är avsedda att omsättas i praktiken avslöjade emellertid hr Möller redan på partikongressen 1944. Han uttalade där rädsla för att den dag kanske kunde komma då byggherrarna inte längre skulle behövas attestens stöd. Då uppkom "risken att bostadsbyggandet överlämnas åt den enskilda företagsamheten".

Tydligare kan man inte avslöja sina avsikter.

PRESSGRANNAR

Morgon-Tidningen är övertygad om att friheten inte kan äventyras i det socialdemokratiska framtidssamhället, skriver Expressen (fp):

I partiets tidskrift Tiden har som bekant olika författare hävdat rakt motsatt mening, uttalat sig tvetydigt för tvångsmässig lönesättning och dirigering av arbetskraft. Skulle inte hr Elfving — när hr Wigforss nu inte fick tillfälle därtill i radiodebatten — vilja ge en skildring av hur han tänker sig att undkomma alla dessa risker, alla dessa logiska konsekvenser av socialiseringens planmässiga utbyggnad. Det borde vara en frestande uppgift för den som är så trosviss som Morgon-Tidningens chefredaktör.

Ställt det nu inte så svårt för honom. Han har det besvärligt nog ändå.

Med storfinans menas möjligen de storföretagare som sitter i många bolagsstyrelser, frågar Svenska Dagbladet (h):

I Sverige aktiebolag, som uppgår 4.000 aktiebolag — de större företagen i Sverige med aktiekapitalet över 200.000 kr. — finns sammanlagt 8.948 styrelseledamöter upptagna. Av dessa är det endast 11, som sitta i 30 bolag eller mera. Av detta knappa dussin är sex direktörer i Kooperativa förbundet. Icke ens näst man kommer per till fem bolag. är antalet imponerande: det är 176. Liknande iakttagelser kunna göras beträffande förmögenhetsbildningen.

Det var kanske de sex direktörerna i Kooperativa förbundet — representanter för vår mest demokratiskt uppbyggda företagsform — som hr Wigforss kallade feodalherrar i radiodebatten i måndags. Socialdemokraterna behöver slagordet om storfinansen. Det är för dem vad "dollarimperialismen" är för kommunisterna och judarna var för Goebbels.

Oppositionen fann i radiodebatten ett skäl att erinra sig att friheten att välja yrke vanligtvis, om än icke formellt, även för närvarande är begränsad, påstår Aftontidningen (s):

En fattig stackare kan t. ex. inte bli läkare eller ingenjör, även om han skulle vilja det och ha intellektuella förutsättningar därför. Den frihetsbegränsningen till socialdemokratin avskaffa.

Ett av de många liberala krav som socialdemokraterna tagit upp. Vikten av utbildningsmöjligheternas genomgripande demokratisering och höjning av alla medborgares bildning betonades också av folkpartisten hr Bergvall i den långa rad av demokratiseringskrav som han läste upp med en fullständigt gossaktig iver.

LO:s uttalande är ett skolexempel på hur begreppen förvillas då man kräver att klasstillhörigheten och inte den politiska åskådningen skall utgöra grund för medborgarnas val, framhåller Ljusnan (fp):

En sådan redovisning av majoriteten kan inte godtagas. Denna måste grunda sig på likhet i uppfattningen om den grund på vilken det svenska samhället skall byggas. Och den utrönes inte genom en yrkesräkning utan genom valets utslag. I intet fall behöver man hysa tvivel för att detta blir av sådan art, att det ställer den svenska arbetarklassen utanför avgörandena eller utgör ett hot mot dess friheter och rätt.

Föreningen Blomsterförmedlingen och Blomsterdekoratörernas riksförbund håller kongress i Göteborg 15—18 augusti. Blomsterförmedlingen firar 25-årsjubileum och dekoratörsförbundet 10-årsjubileum. Den 17 augusti ordnas en "Blommornas kväll" på Liseberg med ett blomsterspel i Kongresshallen.

Jur. kand.-examen har avlagts av M. J. E. Erlander, son, och statsvetenskaplig-juridisk **examen** av K. A. Fälbeim, bb.

Utställningsrond i Paris

DET PÅGÅR två stora utställningar av konsthantverk och konstindustri här i Paris, men jag har gått ganska rasht igenom dem. Vad möbler och heminredning angår förefaller fransmännens ideal för närvarande vara ganska långt från vårs. Mycket är tungt och lyxbetonat och tycke halvt leva kvar i art nouveau-epoken. Mest att hämta fann jag i den utmärkta avdelningen för bokhantverk hos "Les Artistes Décorateurs" i Musée des Beaux-Arts de la Ville de Paris. Jag sökte efter svenska konstnärer och fann Tyra Lundgren, som delar både med keramik och — i den italienska avdelningen — med nya glasarbeten. Hon har mycket fyndigt och artistiskt utnyttjat materialets karaktär, men jag är rädd att ormar av glas ändå aldrig blir någon riktigt kurant prydnadsvara. Hos "Les Ateliers du Goût", som håller till i Musée des Arts Décoratifs, tilldrar sig de kulturhistoriska utställningsarrangemangen — t. ex. "De avbrutna soupéerna", en rad interiörer från skilda tider, Ludvig XIV:s, direktoaren, andra kejsardömet, 1880, 1900 osv. — intresset i vida högre grad än de föremål som utställningen kommit till för att visa. Det hela är ganska lustigt gjort, men stannar vid en artistisk gest, och pikanteriet har en litet dekadent bismak.

Av målningsutställningarna bör jag kanske för ordningens skull börja med David i l'Orangerie, men någon större entusiasm eller uppvärdering av konstnären ger den knappast anledning till. De stora maskinerna, "Horatierna ed" och "Sabinskornas bortövrande", är hårt och torrt målerii, och tanken att de en gång representerade det nya, som avlöste Watteaus, Chardins och Fragonards epok gör en inte mer erkännsamt inställd. Porträtten har emellertid kvaliteter, de röjer en kall, men skarpögd mänskoskådlerare. I Delacroix' tjusiga gamla ateljé och bostad vid Rue Furstemberg går en liten fin utställning som belyser mästarens förhållande till England. Det tycks ha varit Constables exempel som hjälpte honom att befria sig från nyklassicismens formideal och finna sin måleriak-romantiska stil. Att han även tog intryck av Thomas Lawrence och Bonington och att den engelska litteraturen, särskilt Shakespeare, Walter Scott och Byron, gav hans bildfantasi rikt stoff framgår också tydligt av det lilla, men utsökta urvalet av målningar och teckningar, som till väsentlig del är hämtat ur Louvres samlingar.

En Renoirutställning i Galerie André Weil i juni höjd på ett fyrtital målningar och teckningar, mest kvinnostudier i mindre format. Där var "La jeune fille au chat" från 1887, vari konstnären på ett så lustigt sätt betonat det kattaktiga hos flickan själv, och där finns många blomstrande ungmör som provade hattar, drog på sig strumpor, badade. Starkast har i mitt minne fastnat en liten skiss av tidigt datum framställande en ung kvinna vid ett fönster; den var bara som ett dofligt skimmer av ljus och luft, den mest eteriskt impressionistiska Renoir jag sett.

Suzanne Valadon var en av Renoirs modeller; hon poserade också ofta för Degas och Toulouse-Lautrec. Hon blev mor till Maurice Utrillo och började också själv nysla med pensiar och etsnål. Den utställning som ägnats hennes verk i Musée National d'Art Moderne är märklig. Hennes måleri hör naturligtvis ihop med impressionisternas, men är ingalunda någon blek efterklang av deras. Det är kvinnligt ursprungligt och starkt. Karaktäristiken i hennes nakenmålningar är präglad av ett sansingsbegär som inte nitälras av den mottaglighet för kvinnlig charm som ändå alltid finns hos en manlig konstnär, t. o. m. hos en så från observatör som Degas; det var för resten han som döpte henne till "la terrible". Hennes färg utstrålar emellertid en mycket stark sensuell charm, den är frisk och djup, och ytan är rikt blomstrande och dekorativ som hos Gauguin.

Ett starkt intryck gjorde också Odilon Redons minnesutställning i Galerie Jacques Dubourg. Han var en inåtvänd natur, en särling som från tidigis år kände sig vara bärare av en mystisk mission, en konstnärlig originalitet som måste få blomma i fritet, även om den skulle bli oförstådd och lämna konstnären i tragisk isolering. Hans absoluta tillitro till friheten lär bl. a. ha tagit sig uttryck i att han aldrig hejdade eller hämmade sin son, även om det gick så över föräldrarna själva och deras gäster; denna avancerade uppfostringsmetod lär ha lyckats fullständigt och resulterat i en mycket förnynt och allvarlig ung man. På konstens område ledde friheten till en obundenhet av verkligheten och en eftergift för impulserna som resulterade i egenartade fantasi- och drömgrupper. Degas lär ha beundrat svärtan i Odilon Redons litografier, men samtidigt varit ivrig att betona att han i övrigt inte förstod sig på hans bilder. Jag vill inte påstå att jag förstår dem, och stundom kan hans målningar verka bisarra och rent av artificiella i sina färgsammanställningar, men jag gick från utställningen fascinerad av dessa skönа och egendomligt suggestiva blommor av en fantasi som verkligen tycks ha närts av mystiska, underjordiska källsprång.

En värld med klara och skarpa linjer möter man däremot på Fernand Légers utställning i Galerie Louis Carré. Jag har tidigare haft litet svårt att riktigt intressera mig för Légers målningar med deras hårda, svarta konturer och onyanserade, helstrukna ytor; de har tyckts mig vara utslag av en sorts steril och enformig maskinromantik. Denna vackert hängda utställning — som vi lär ha hopp om att få se upprepad i Stockholm under kommande säsong — gjorde ett annat intryck. Kompositionerna med sina harmonierande och kontrasterande former och lika dristigt motsatta och samstämda färgplan gjorde ett frisk och i hög grad vitalt intryck. De var på något vis strålande i sin högstämdhet, och utan att behöva studera de enskilda verken eller försöka komma underfund med deras eventuella innebörd fylldes man av lustskrinsler. Det allra mesta var från åren 1946—48, tillkommet alltså sedan konstnären återvänt från USA efter krigets slut. Den tidigaste bilden var en "Modell i ateljén" från 1912, som trots sina cylindriskt stiliserade former verkade egendomligt mjuk och dämpad, redan patinerad av tiden.

Det finns ju ett otal gallerier och konsthandlare här i Paris, där ökända och okända konstnärer ställer ut separat eller gruppvis. Bland de mer talangfulla utställningar jag råkat komma in på är Léon Gischias; hans abstrakta kompositioner tenderar litet åt samma håll som Légers med starka motsättningar och djärva harmonier. Ett mer allmänt ögonnöje över konstlivet får man på Salon des Tuileries i Musée des Beaux-Arts de la Ville de Paris. Där finns också en retrospektiv avdelning med målningar av Aman-Jean, Albert Besnard, Jacques-Emile Blanche, Maurice Denis, Dufresne etc. och skulpturer av Bourdelle, Maillol, Despiau, Jeanne Poupelet, Malfray m. fl. Bland de alstämt verksamma målarna har jag lagt märke till Raoul Dufy, artistisk, men numera kanske litet förflackad, Gino Severini, som har en fantasirik, som förlorar åt det abstrakta, André Lhote, som har en komposition av närmast textil karaktär, och Henri Waroquier, som visar några väldsamt expressionistiska huvuden. Jean Pougny har några ganska näffnerade målningar som — skulle man kanske kunna säga — går något i Vuillards tonart. Bland de s. k. non-figurativa eller abstrakta har jag i första hand fäst mig vid vackra kompositioner av Jacques Villon, men också antecknat namnen Pierre Valentin, Jean Lombard, Charles Lapicque och Jean Bazaine. I skulpturavdelningen har jag stannat inför en fint studerad kvinnobyst av Cornet och inför svensken Gunnar Nilssons statyett av en liten flicka. Bland målarna är den ende svensk jag lyckats upptäcka Erik Desthow, som har några landskap från Sydfrankrike i sin såväl i Frankrike som Sverige väl kända stil.

Franmskrivas har i två—tre hundra år varit ledande på konstens område, och det är väl antagligt att Paris också efter det andra världskriget kommer att behålla sin roll som konstens huvudstad. Någon avmattning i dess konstliv märks i varje fall inte. En annan sak är att man har svårt att urskilja några nya utvecklingslinjer eller utpeka några unga konstnärer av direkt nyskapande och epokgörande art. Sådana uppstöcker man dess värre sällan förrän efteråt. Inför den embarras de richesse, allt det talangfulla, lysande, förbryllande och chockerande som möter en här i Paris kan man inte skylda sig mot misstanken att man kan ha gått blind — eller blindad — förbi det mest värdefulla och verkligt originella, som i regel inte gör så mycket väsen av sig. Kanske har det inte ens fått komma upp på några utställningsväggar, utan hålls ännu undangömt i någon Parisateljé eller skapas just nu i någon stilla vrå av franska landsorten.

Yngve Berg

AVSLUTAD TRILOGI

Dansken Knud *Andersen* har nu med *Den siende bolge* (Gyldendal, kr. 11:75) slutfört en trilogi om sönderjyden, sjömannen och även tyraren Frejdig Sønderhav. Det första anslaget var starkt och tämligen löftesrikt, andra delen, där Frejdig blev kompis med Cecil Rhodes i Afrika, förde väl vilse en del, och i den tredje märker man att en författaren förlyft sig något. Han orkar inte föra sina planer i hamn, och när han väl lätt än hjälte förmådd med sin ungdoms kärlek blir författaren led vid alltihop. Det blir läsaren också, särskilt som hjälteparets lycka framställs i ett moln av standardolmighet. Man är beskasm mot författaren för att han har så brått att avsluta boken. Att Frejdig skulle sluta som offer för en tysk kula den 9 april 1940 ante man från första stund, och när det äntligen skett kan man bara lyckönska författaren till att ha blivit av med sin seriefigur. Så kan han stå sig på något annat, något med mera hav i, för hav, det kan han.

B. J—g

Norsk unionspolitik för 100 år sedan

OLAV GJERLØW: Statholder Severin Løvenskiold. Aschehoug.

SEVERIN LØVENSKIOLD, norsk statsminister i Stockholm mellan 1828 och 1841 och därefter unionskungens främste troman och ståthållare i Kristiania till 1856, står ganska lila till boks hos nationell norsk historieskrivning. 1814 avrådde han vägnat motstånd mot Sverige. Han hade varit ämbetsman i den danske enväldskungens tjänst och betygade ännu på 1850-talet att han fordom hade trivts bättre under en sådan regim än nu i den konstitutionella norske staten. Ja, Løvenskiold förklarade att han hellre drabbades av koleran än han hade att göra med stortinget, vars maktlusta förebådade idel olyckor. Ej att undra på att Løvenskiold var en mäkta impopulär man.

Men han var också karl för sin hatt. En modern norsk historiker som Arne Bergsgård har medgivit att Løvenskiold effektivt hävdade Norges befogade anspråk inom unionen och att han dessutom gjort betydande insatser i landets ekonomiska återuppbyggnad. Det är en synpunkt som behärskar den nu utgivna biografin. Denna är emellertid ett slags underhandspublikation, till väsentliga delar baserad på ett brett och detaljspäckat manuskript som författaren av kammarherre Leopold Løvenskiold. Med detta givna förbehåll erbjuder biografin dock mängt och mycket av stort intresse.

Främst märkes Severin Løvenskiolds minnesanteckningar rörande den grundlagstiftande församlingen på Eidsvold, antagligen nedskrivna kort efter denna. I synnerhet intresserar oss referaten av dennes samtal med prins Kristian Fredrik den 10 och 20 april 1814. Alltsammans tillspetsas i repliksktfet: Prinsen: "Man kan dock blott vara svensk- eller danskinnad." Løvenskiold: "Jag föredrar en mellanväg, som är att vara norskasinnad." Detta innebar för Løvenskiold att icke riskera ett krig, då landet saknade resurser och förmodligen icke kunde räkna på utländskt stöd. Man borde i stället göra upp med Sverige på jämställdhetens grund.

Tvivelsutan är det tacknämligt att den självständiga, trotsande illusionismen i prins Kristian Fredriks porträtt sålunda skjutes i förgrunden. Detta stämmer med att enligt Bergsgårds tolkning hela Eidsvoldsförfattningen med sina radikala principer, vilka ganska bjärt kontrasterar mot grundlagsförslagen hugna ekonomiska och sociala standard, företrädesvis framstår som en barrikad mot det påträngande Sverige. Emellertid förbiser Gjerløw i sin kommentar att denna författningsradikalism samtidigt skapade en barrik- mot prins Kristian Fredriks personliga maktanspråk.

Man skulle vänta att den robuste Løvenskiold illa kommit överens med en ömtålig och ömsevärn, impressionistisk och impulsiv natur som Karl Johan. Dock märker man hos Løvenskiold ingenting av den sura kritik som kommer från de höga svenska herrarna, från den nervöse Hans Järta, från ett pe-

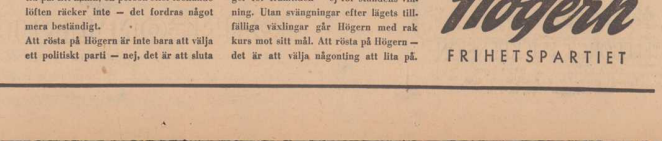

Någonting att lita på . . .

Att rösta vid ett riksdagsval, det är att utse den grund, man vill bygga sin framtid på. Ett namn, en person eller lockande löften räcker inte — det fordras något mera beständigt.

Att rösta på Högern är inte bara att välja ett politiskt parti — nej, det är att sluta sig till en åskådning, en livssyn, klippfast grundad på mänskliga ideal. Högern bygger för framtiden — ej för stundens vinning. Utan svängningar efter lägets till. fälliga växlingar går Högern med rak kurs mot sitt mål. Att rösta på Högern — det är att välja någonting att lita på.

Högern
FRIHETSPARTIET

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.